

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κί' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὲν φορὰ θὰ δαίνη
κί' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κί' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κί' ὅσα φύλλα κί' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δεκατρεῖς τοῦ Ἀπριλίου
καὶ Ἀνάστασις Κυρίου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κατὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κί' ὁ Ῥωμηός μας μὲν δακάρει
κί' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκαπέντε κί' ἑκατό
καὶ ρουκέταις σᾶς πετῶ.

Καὶ πάλι Πασχαλιά,
κουμπούραις καὶ φιλιὰ.

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί... ἔμπρὸς λοιπὸν κουμπούραις
κί' ἂν ἔγινε τὸ μάτι μας γαρίδα γιὰ ψωμί,
ριχθῆτε μὲς' στῆς στοργυλαῖς τῆς Πασχαλιάς κουλούραις
καὶ φάτε πλῆτε σήμερα νηστεύσαντες καὶ μὴ.
Χαρὰς ἡμέρα καὶ ζωῆς 'στὸν κόσμον ἀνατέλλει
καὶ ἡ ἀνάστασις αὐτὴ πολέμους ἀναγγέλλει.

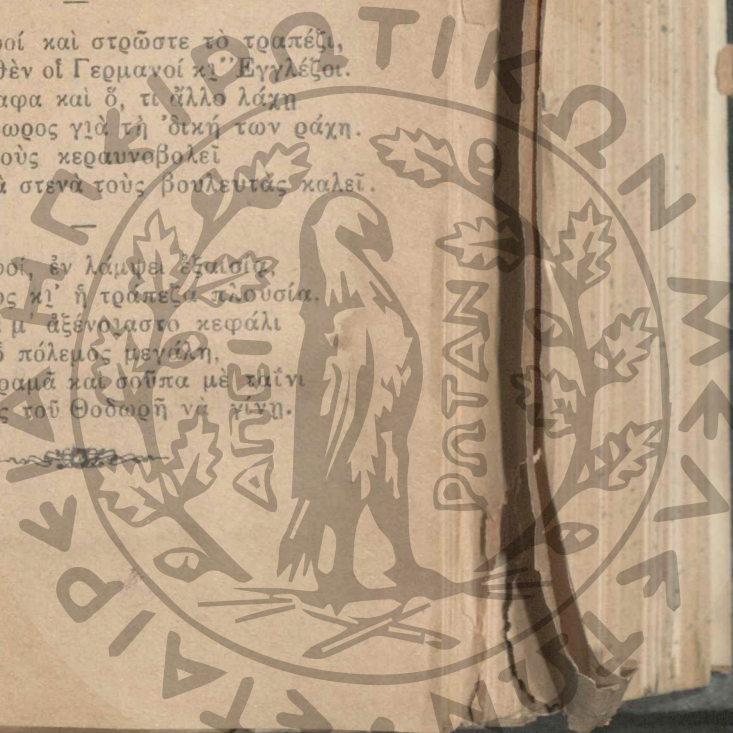
Χριστὸς ἀνέστη... ἔπεσε τὸ κράτος τοῦ Διαβόλου...
ἡμέρα πανηγύρεως κί' ἄς χαίρῃ ὁ καθείς...
ἐπλήσθησαν τὰ σύμπαντα χαρὰς ἀκτινοβόλου
κί' ἀνέστη καὶ ὁ Δούνης μας ὁ δολοφονηθεῖς.
Εἰς οὐρανὸς ἀνέβησαν πολλοὶ τῶν κολασμένων
καὶ σώματα ἡγέρθησαν πολλῶν κεκοιμημένων.

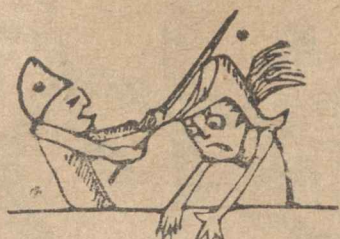
Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί κί' ὁ Ἄδης ἐπικράνθη,
μοσχοβολοῦν τὰ λούλουδα καὶ τοῦ Ἀπρίλη τ' ἀνθῇ,
ἀκούονται φιλήματα καὶ συμπάρα 'στὸν ἄερα,
μὰ πέφτουν καὶ τουφεκιμοὶ 'στὴν **Κοῦτρα** παραπέρα.
Ναὶ νάλ.. τοῦ ἔθνους ὁ στρατὸς μὲ Τούρκους ἔτσακώθη,
ἀλλ' ὅμως, δέξα τῷ θεῷ, κανεῖς δὲν ἐπληγώθη.

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί καὶ Τούρκους μὴ κτυπᾶτε,
γιατ' εἶπε κί' ὁ θεάνθρωπος «Ἀλλήλους ἀγαπᾶτε.»
Λευκὴν σημαίαν στήσετε εἰρήνης καὶ ἀγάπης
καὶ ἄς μὴ σφάζῃ ὁ καθεὶς τὸν ἄλλον σὰν χασάπης.
ἂν δὲ πολέμους θέλετε, ὦ Μαραθωνομάχοι,
πηγαίνετε 'στῆς Τράχωναις καὶ 'στοῦ **Σταυροῦ** τὴ ράχη.

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί καὶ στρώστε τὸ τραπέζι,
καὶ ἄς σφυρίζουν ὅσο θὲν οἱ Γερμανοὶ κί' Ἑγγλέζοι.
Ἄς στέλλουν τηλεσίγραφα καὶ ὁ, τὸ ἄλλο λάχη
κί' εἶναι καλὸς ὁ Θεόδωρος γιὰ τὴ 'δική των ράχη.
Μὲ μίαν διακοίνωσιν τοὺς κεραυνόβολοι
καὶ ἂν τὸν φέρουν 'στὰ στενά τοὺς βουλευτὰς καλεῖ.

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί, ἐν λαμπρῇ δαψύλει,
ὁ μόσχος εἶναι ἄφθονος κί' ἡ τραπέζα πλουσία.
Φάτε καὶ πλῆτε σήμερα μ' ἄξενόλαστο κεφάλι
καὶ θέλει καλοπέρασι ὁ πόλεμος πενήτη,
γιατὶ μ' ἐλθαῖς καὶ ταραμὰ καὶ σούπα μὲ κηλὶν
δὲν εἴμπορεῖ ὁ πόλεμος τοῦ Θεοδώρου νὰ γίγῃ.

Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ω! ἄφωσέ με, Περικλῆ, νὰ σὲ νεκροφιλήσω
καὶ διὰ τὴν Ἀνάστασιν ὀλίγα νὰ λαλήσω.
Ἀνέστη οὖν ὁ Κύριος τριήμερος ἐκ τάφου
καὶ ἄλλο ἄγγοῦρι φύτρωσε τὸ τοῦ τελεσιγράφου
καὶ ὁ Φραισινὲ ὠμίλησε περὶ διαιτησίας,
ἀλλὰ πολὺ μᾶς ὠφελεῖ καὶ ἡ στάσις τῆς Ῥωσσίας.
Π.—Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφέ...

Θὰ ἐξακολουθήσω...
Λοιπὸν ποῦ λές ὁ Θεοδώρης δὲν κάνει βῆμα πίσω.
Αὐτὸ τὸ ξέρεις δὰ καὶ σὺ καθὼς καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι
καὶ εἶναι ὅλως περιττὸν νὰ σοῦ τὸ λέγω πάλι.
Λοιπὸν ποῦ λές ὁ Θεοδώρης δὲν χωριτεύει διόλου
καὶ ἀπεδείχθη μάλιστα καὶ κάλιστα τοῦ διαβόλου
καὶ τοῦ κυρίου Γλάδωνος τοῦ πάει ριπιτίδι
καὶ ἄρχισε ἀκρόασιν ὅτους λόγους μὰς νὰ δίδῃ.
Π.—Τὶ λές, μωρὲ;

Φ.—Σοῦ δοιῶ περὶ διαιτησίας,
περὶ κυρίου Γλάδωνος καὶ στάσεως Ῥωσσίας,
ἀλλ' ὅμως βλέπω πῶς καὶ αὐτὰ δὲν τὰ καταλαβαίνει...
Λοιπὸν ποῦ λές, βρε Περικλῆ, ὁψίας γενομένης
καὶ ἐνῶ ἀκόμη φώναζαν οἱ ἀγρυπνοὶ κοκόροι,
ἤλθαν ὅτὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ γυναῖκες Μυροφόροι
καὶ θεωροῦν περίτρομοι δυνάδα ἐξ Ἀγγέλων,
ὅπου ὁμοίαζαν πολὺ μὲ τὸν Σπανὸν Σεμτέλον.
Π.—Λοιπὸν;

Φ.—Λοιπὸν, βρε Περικλῆ, ἐν πάσῃ συνειδήσει
σὲ βεβαίονω καὶ γιὰ μᾶς πῶς καὶ θὰ κολλήσῃ.
Π.—Τὶ λές, μωρὲ Αὐστριακέ;

Φ.—Σοῦ λέγω ἐν συντόμῳ
τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους μὰς πῶς πῆραν πάλι δρόμο.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα περὶ τῶν Μυροφόρων.
Φ.—Τουφεκισμοὶ ἀκούονται πλησίον τῶν συνόρων.
Π.—Καὶ τί ἀπέγιναν λοιπὸν αὐτοῖς ἡ Μυροφόραις;
Φ.—Κι' ἂν δὲν μᾶς δώσουν τίποτα, μωρὲ θὰ φᾶν σπαλιόραις.
Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν καὶ καὶ θὰ κολλήσῃ...
Λέων ἐρεῖζεται, μωρὲ καὶ τίς οὐ φοβηθήσῃ;
Ἐμπρός, καὶ μένε Περικλῆ καὶ ἐπλάκωσαν ἡ μπόρας.
Π.—Καὶ τί ἀπέγιναν λοιπὸν αὐταῖς ἡ Μυροφόραις;
Φ.—Ἀλήθεια τῆς ἐξέχασα καὶ ἐκείναις τῆς καὶ μέναις...
Λοιπὸν ποῦ λές ἐπῆγιναν ὅτὸν τάφον λυπημέναις
καὶ θεωροῦν περίτρομοι δυνάδα ἐξ Ἀγγέλων,
ὅπου ὁμοίαζαν πολὺ μὲ τὸν Σπανὸν Σεμτέλον.
Π.—Αὐτὰ μοῦ τάπες...

Τὸ λοιπὸν μετὰ πομπῆς μεγάλης
ἀπῆλθε εἰς τὰ σύνορα καὶ ὁ Μαυρομιχάλης,
θὰ φύγῃ δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς διὰ τὴν Θεσσαλίαν
μὲ τῆλογο τῆς Ἀοτραπῆς καὶ πλήρη πανοπλίαν,
ἐὰν δὲ φύγῃ καὶ αὐτός καὶ ἐγὼ εὐθὺς κατόπιν
διέρχομαι ὡς κεραυνὸς Ἀσίαν τε καὶ Ἑδρώπην,
τὸν ἱσπὸν τοῦ Στανριανοῦ μὲ μὴ κοββαλικενῶ
καὶ ὡς πῦρ νὰ πῆς πάτερ ἡμῶν σὴν Κοῦτρα ξεπεξεύω

καὶ ἄς ἔλθῃ τότε ὁ Ἑγιοῦπ τὴν Κοῦτρα μου νὰ σπάσῃ...
Ἐτέλεωσαν τὰ ψέμματα καὶ ὁ κόσμος θὰ χαλάσῃ.

Π.—Τὶ λές μωρὲ τσιφούταρε;

Φ.—Σοῦ λέγω ἐν συντόμῳ
τοῦ ἔθνους μὰς τὰ δίκαια πῶς πῆραν πάλι δρόμο.
Ἀλλὰ ἐνῶ ταραττεται Ἀνατολὴ καὶ Δύσις,
γυρεύει νέαν πίστωσιν διὰ τὰς ἀνακρίσεις
ὁ κύριος Μαυρομαρᾶς... πλὴν τοῦτο μὴ τὸ κρίνῃς
ὡς ἀσφαλὲς τεκμήριον παντοτεινῆς εἰρήνης.
Μπορεῖ καὶ ἐκεῖνος τὸν Σουρὴν ἐδῶ νὰ ἐξελάσῃ
καὶ ἔξω ἐκεῖ ἐστὶ σύνορα ὁ πόλεμος νὰ βράξῃ.
Τὸ ἓνα τᾶλλο, Περικλῆ, θαρρῶ δὲν ἐμποδίζει
καὶ ἀδίκως χίλια δρᾶ κακὰ ὁ κόσμος τσαμπουνίσει.
Ἦλθε λοιπὸν Μαγδαληνὴ καὶ Μάρθα καὶ Σαλόμη,
ὁ δὲ Λεβίδης, Περικλῆ, φυγοστρατεῖ ἀκόμη,
ὁπότεν ὅμως ὁ παιὰν τοῦ Ἀρεῶς σημάνη,
ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑποβρυχίως φθάνει
καὶ πρὶν ἀκόμη συλληφθῇ ἀπὸ τὸν Μαθαρίκον,
ἀμέσως κατατάσσεται μαζί μὲ τὸν Στεφάνικον
καὶ ἐπάνω ὅτὸν Ἑγιοῦπ Πασσά αὐτοὶ θὰ πέσουν πρώτα,
γιατ' εἰν' οἱ μόνοι Ἕλληνες, ποῦ δὲν γυρνοῦν τὰ νῦτα.
Σῆκω, καὶ μένε Περικλῆ καὶ ἐπλάκωσαν ἡ μπόρας.

Π.—Καὶ τί ἀπέγιναν λοιπὸν αὐταῖς ἡ Μυροφόραις;

Φ.—Ἀλήθεια τῆς ἐξέχασα καὶ ἐκείναις τῆς καὶ μέναις...
Λοιπὸν ποῦ λές ἐπῆγιναν ὅτὸν τάφον λυπημέναις
καὶ θεωροῦν περίτρομοι δυνάδα ἐξ Ἀγγέλων,
ὅπου ὁμοίαζαν πολὺ μὲ τὸν Σπανὸν Σεμτέλον.
Π.—Πάλι τὰ ἴδια μ' ἄρχισες...

Φ.—Λοιπὸν, καθὼς σοῦ εἶπα,
ὁ φίλος Γλάδωνος ἔκαμε μὲς ὅτὸν ἱερὸ μὴ τρύπα.
Ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, μὰ τὸ σταυρὸ δὲν παῖσι
καὶ τὰ παραχρησάσθηκαν οἱ φίλοι μὰς Ἑγγλέζοι
καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἰδῇς ἀποκαταστημένον
αὐτὸ τὸ ἄντε στάτους κβὺδ τὰναθεματισμένον
καὶ τὰ ταμεῖα μὰς μεστὰ ἐξ ἐκατομμυρίων,
τὸν Δεληγιάννην πτερωτόν, τὸν Τράκον μὲ μυροσίνας,
τὸν Γιάννη τὸν Καμπούρογλου διώκοντα τοὺς κύνας,
τὴν δὲ Ροζοῦν λυσίκομον καὶ ροδοστολισμένην
καὶ ἐπὶ ταπήτων χλοερῶν ἐπαναπαυομένην,
κάθε στατάρχη φλογερὸν μὲ κλάρα καὶ μαστοῦνι
καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν τὸν φονευθέντα Δοῦνη
καὶ ἐμένα κυλιόμενον εἰς ἀνθηρὸς λειμῶνας
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλὴ καὶ ἄλλας Ἀμαζόνιας
καὶ παίζοντα καὶ πίνοντα καὶ ψάλλοντα μαζί σας.
Ἐχριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὸν θάνατον πατήσας.

Π.—Καὶ τί ἀπέγιναν λοιπὸν αὐταῖς ἡ Μυροφόραις;

Φ.—Ξέρω καὶ ἐγὼ τί ἔγιναν;

Π.—

Ὅρσε λοιπὸν σπαλιόραις.

Φασουλῆς σὺν Δεληγιάννῃ
τὸ Χριστὸς ἀνέστη κάνει.

Φ.—Χριστὸς ἀνέστη, μέγιστε τοῦ ἔθνους στρατηλάτα,
ποῦ μ' ὅλα τὰ γεράματα εἰσαι γεμάτος νεῖατα
Δ.—Χριστὸς ἀνέστη, μὲν ἀμή...

Χριστὸς ἀνέστη πάλιν,
ἀνοίξατε, παρακαλῶ, τὴν ἐνθερμον ἀγκάλην
καὶ δότε μοι τὰ χεῖρά σας, τὰ πνυρνὰ σας χεῖλη,
ποῦ τὰ τρομάζει ὁ Χαμίτ καὶ ἡ Ψηλὴ τοῦ Πύλη,
ὅπου κρατοῦν μετέωρον τὴν Δύσιν καὶ τὸν Αἶμον,
ποῦ τρόπαια ὑπόσχονται τρομακτικῶν πολέμων,
ὅπου τὰ ἐφοβήθησαν καὶ Τόρεις καὶ Οὐῖγοι
καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἀφενκτα ἡ τύχη μὰς ἀνοίγει
καὶ θὰ μᾶς δώσουν βέβαια τοῦλάχιστον τὴν Κοῦτρα,
γιατ' φοβοῦνται μὴ τυχὸν τοὺς σπάσωμε τὰ μοῦτρα,
ναί, δότε μοι τὰ χεῖρά σας νὰ τὰ γλυκοφιλήσω
καὶ θάρρος πρὸς τὸν πόλεμον καὶ δύναμιν ν' ἀντλήσω.
Δ.—Ἀλλ' ὅμως ἐπιτρέψατε καὶ εἰς ἐμὲ ὡς τόσο
νὰ λάβω τὸ εὐτύχημα ἐν φίλημα νὰ δώσω
εἰς τὸ εὐρὺ σας μέτωπον...

Χριστὸς ἀνέστη πάλιν,
ἀνοίξατε, παρακαλῶ, τὴν ἐνθερμον ἀγκάλην
καὶ ἀφήσατέ με, σὺν πλεῖ, τὴν πλάνην μου οἰκτεί-

ρῶν,
τοὺς κομποτάτους πόδας σας ν' ἀλείψω διὰ μύρων.

Δ.—Ἄν ἄλλοτε οἱ πόδες μου ἐκ μύρων πλήρεις ἦσαν,
μὰ τώρα θέλω νὰ πατοῦν ἐπάνω εἰς τὴν πίσσαν.
Ἐν τούτοις, φίλε κύριε, σὰς ἐπαγαλαμβάνω
πῶς ὅλα βαίνουν κατ' εὐχὴν καὶ εἰς τὸν σκοπὸν μου

[φθάνω,
Ἐντεῦθεν μὲν προσβλέπομεν προστάτιν τὴν Ῥωσσίαν,
ἐκεῖθεν ἀρμενίζομεν πρὸς τὴν διαιτησίαν,
ἐπικυροῦν τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων,
περὶ παραχωρήσεων φανᾶσιν εἰς Δονδίνον
καὶ ἐστειλάμεν στὰ σύνορα καὶ τὸν Μαυρομιχάλην...
πλὴν ἔλθετε νὰ κάμωμεν Χριστὸς ἀνέστη πάλιν

Φ.—Ἐὰν καὶ δὲν ἐννόησα τοὺς λόγους σας ἀκόμα,
ἀλλὰ πιστεύω ὅτι πῇ τὸ ἀληθὲς σας στόμα.
Καὶ ὅπως ἡ Κασσιανὴ τὰ γόνάτα μου κλίνω
καὶ μετανοίας δάκρυα ἐνώπιόν σας χύνω,
διότι δὲν ἐπύκνωσα τοὺς λόγους σας ὡς τώρα
καὶ ἀπελπίσθην καὶ ἔλεγα Ἄντιο, Δεσπώρα.
Ἀλλ' ἦδη στὰ κρησγμάτων πιστῶν μου κλίνω
καὶ μὴν κλάρα μοναχὰ ἡ σκοῦπαν δώσατέ μου
καὶ θὰ ἰδῇτε πῶς μπορεῖ καὶ ὁ Φασουλῆς ὁ Ἕλληνας
νὰ φυγαδεύσῃ σωφρόδον τῶν Τούρκων τὴν ἀγέλην.

Δ.—Καὶ ἂν μὲ τελεσιγράφα μὲ κεραυνοβολήσουν,
σὰς βεβαίως σερεῖμαι πῶς δὲν θὰ μ' ἀφοπλίσουν

- Φ.—Τοιαῦτα κατορθώματα δὲν ἤλπιζα μεγάλη
κι' ὅποιος δὲν εἶναι φίλος σας ἀξίζει γιὰ κρεμάλα.
Δ.—Διαιτησία... πόλεμος... ὃ προσφιλή μου φίλε!...
ὁ ἄρχων εἰσελεύσεται κι' ἀράτωσαν αἱ πύλαι.
Ἡ Βερολίνειος γραμμή κι' ὁ Τράκας μὲ τὴν κλάρα...
ἐν ὄπλον δότε μου εὐθὺς νὰ ρίξω δύο συμπάρα.
Φ.—'Εν τούτοις ἄς τσουγκρίσωμεν ταῦτ' ἀπὸ χωρὶς κακίαν,
προτοῦ νὰ τὰ τσουγκρίσετε μ' Εὐρώπην καὶ Τουρκίαν.
Δ.—'Ιδού!.. ταῦτό σας, μὲν ἀμί, τὸ ἔσπασα εἰς τρία.
Φ.—'Ετσι ἄς σπάσῃ κι' ἡ Τουρκία καὶ ὅλ' ἡ Ἑσπερία.
Δ.—Εἰς ὅλα νίκη!.. πούθεν δὲν φαίνονται ἀγκάθια.
Φ.—Πλὴν προσοχή μὴ χάσετε ταῦτ' ἀπὸ τὰ καλάθια.

Εὐαγγέλια καμπόσα,
μὲ στρυφνὴ γραμμένα γλώσσα.

Καὶ ἦλθ' ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ὁ κύριος Πετρίνης,
εἰς ἐκ τῶν μάλα ἱατρῶν ἀπὸ Ἀριμαθαίας,
ὃς καὶ αὐτὸς ἐκήρυττε τὸν πόλεμον τοῦ **Χρόνου**
κι' ἠτήσατο ἐκ Φασουλῆ τοῦ Δούνη του τὸ σῶμα.
Ἐκεῖνος δὲ ἐθαύμασεν εἰ τέθνηκεν ὁ Δούνης
κι' εὐθὺς προσκαλεσάμενος Πετρίνην ἐπηρώτα,
εἰ ὄντως Δούνης τέθνηκε... καὶ γνοὺς ἀπὸ Πετρίνης,
τὸ σῶμα ἐδώρῃσατο τοῦ δολοφονηθέντος.
Ὁ δὲ Πετρίνης πάραντα σινδόνας ἀγοράσας,
ἐνείλησε τὸν μαχητὴν ἐν καθαρᾷ σινδόνι
κι' ἐν μνήματι κατέθηκεν, ὃ ἦν ἐκ μαύρης πέτρας
καὶ λίθον προσεκύλισεν ἐπάνω τοῦ μνημείου.
Ἡ δὲ κυρὰ Δημήτρενα κι' ἡ κόρη τοῦ κυρ Γεώργη
κι' ἄλλαι πολλαὶ πυρέσσουσιν ἀπὸ Γκαζοχωρίου,
ἀπὸ μακρόθεν ἴσταντο τὴν ἐνταφὴν ὁρῶσαι.

Β'.

Εὐθὺς δὲ τῇ ἐπαύριον κατόπιν τῆς κηδείας,
συνήχθησαν πρὸς Φασουλὴν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐφέδρων,
φωνάζοντες καὶ λέγοντες «Φοβούμεθα σπουδαίως
μήτοι ὁ Δούνης ἀληθῶς δὲν ἐδολοφονήθη.
Κέλευσον οὖν τὸν τάφον του εὐθὺς ἀσφαλισθῆναι,
μήτοι λαθραίως ἔλθωσι τοῦ **Χρόνου** οἱ συντάκται
καὶ ἀναστήσωσιν αὐτὸν καὶ εἰπωσὶ τῷ πλήθει:
'Ἡγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν ὁ μέγας πολεμάρχος
καὶ ἡ ἐσχάτη πλάνη μας χείρων τῆς πρώτης ἔσται.»
'Εφη δ' αὐτοῖς ὁ Φασουλῆς «Υπάγετε ἀφόβως
κι' ἀμέσως ἀσφαλίσασθε, ὡς οἴδατε, τὸν τάφον.»
Οἱ δὲ μετὰ ζητωκραυγῶν καὶ γδούπων πορευθέντες,
ταχέως ἠσφαλίσαντο τοῦ μαχητοῦ τὸν τάφον,
σφραγίσαντες τὸν λίθον του μετὰ τῆς κουστωδίας.

Γ'.

Ὁρθρου βαθέος ἡ Μαριώ κι' ἡ κόρη τοῦ κυρ Γεώργη
κι' ἄλλαι πολλαὶ ἠγύρασαν σαρώματα καὶ μύσχους,
ὅπως ἀλείψωσιν αὐτοῖς τὸν πρὶν **Γκαζοχωρίτην**.
Κι' ἡλίου ἀνατείλαντος ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθον,
σκεπτόμεναι πρὸς ἑαυτάς καὶ λέγουσαι συνάμα:
«Καὶ τίς τὸν λίθον ἄραγε ἡμῖν ἀποκυλίσει;»
καὶ πᾶσαι ἀναβλέψασαι περίτρομοι ὁρῶσιν,
ὅτι ἀποκεκύλισται τοῦ μνημείου ὁ λίθος,
(μέγας γὰρ ἦν καὶ φοβερός). Καὶ εἰσελθούσαι εἰδόν
καθήμενον πρὸς δεξιὰ πυρρῶδη νεανίσκον
μετὰ χλαμύδος ἐρυθρᾶς καὶ κλάρας καὶ ρομφαίας.
Λέγει δ' ἐκεῖνος πρὸς αὐτάς «Ποσῶς μὴ ἐκθαμβήσθε

ζητεῖτε τὸν προστάτην σας τὸν δολοφονημένον;
οὗτος ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, οὐκ ἔστι πλέον ὧδε.
Ἴδε ὁ τόπος οὗτοσι πρὶν ἔθνηκαν ἐκεῖνον.
'Αλλ' εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πετρίνῳ,
ὅτι ἐπὶ τὸν πόλεμον ὑμᾶς προάγει πάντας.
ἐκεῖ τὸν Δούνην ὤψεσθε, καθὼς τοῖς πᾶσιν εἶπεν.
Αἱ δὲ δραμοῦσαι ἔφυγον ταχὺ ἐκ τοῦ μνημείου
εἶχε δ' ἐκεῖνας ἔκστασιν καὶ φρικαλέος τρόμος,
οὐδὲν δὲ εἶπον οὐδενί, τοιγάρτοι ἐφοβοῦντο.

Δ'.

'Εξῆλθεν οὖν ὁ ἱατρὸς κι' εἰς ἄλλος ἐκ τοῦ **Χρόνου**
καὶ πρὸς τὸ μνήμα ἤρχοντο ἐν σιωπῇ κι' οἱ δύο.
'Αλλὰ ὁ ἄλλος μαθητῆς τοῦ ἱατροῦ προτρέξας,
εἰς τὸ μνημεῖον ἔδραμε, καὶ παρακύψας βλέπει
τοῦ Δούνη τὰ ὀθόνια νὰ εἶναι ἄνω κάτω
καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του,
οὐ κείμενον συναναμίξῃ μετὰ τῶν ὀθονίων.
Τότε δὲ οὖν κι' ὁ ἱατρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνήμα
κι' εἶδεν αὐτὰ κι' ἐπίστευσε τὴν ἔγερσιν τοῦ Δούνη.

Ε'.

'Ηλίου δ' ἐπιφώσκοντος εἰς μίαν τῶν Σαββάτων,
προσῆλθε καὶ ὁ Φασουλῆς τὸν τάφον θεωρήσαι.
Κι' ἰδοὺ σεισμὸς ἐγένετο ἀπὸ τῆς Ἑω μέγας
καὶ γὰρ ὁ Ἄρης καταβάς ἐκύλισε τὸν λίθον.
'Ἦν δὲ ἡ ὄψις του φρικτὴ καὶ πύρινον τὸ βλέμμα.
'Απὸ τοῦ φόβου δὲ αὐτοῦ ὁ Φασουλῆς ἐεῖσθη
κι' ὥσει νεκρὰ ἐγένετο ἡ κουστωδία πᾶσα.

ΣΤ'.

Ὁ Δούνης δ' ἀναστὰς πρῶτ' τῇ Γεωργενα ἐφάνη,
ἐξ ἧς ἐννέα πυρετοὺς ἐλώδεις ἐκβεβλήκει,
ἐκεῖνη δὲ ἀπήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν **Χρόνον**.
Κἀκεῖνοι οὖν ἀκούσαντες πῶς ἀναζῇ ὁ Δούνης,
εἰς τὴν Γκαζοχωρίτισσαν ἠπίστησαν οἱ πάντες.
Μετὰ δὲ ταῦτα ἐν μορφῇ ἐφανερώθη ἄλλη
Πετρίνῃ τῷ Ἀσκληπιῷ, θηρεύοντι ἀρρώστους.
Κἀκεῖνος τὴν ἀνάστασιν ἀπήγγειλε τοῖς ἄλλοις,
ἀλλ' οὐδὲ κἂν τῷ ἱατρῷ ἐπίστευσαν ἐκεῖνοι.

Ζ'.

'Υστερον δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐφανερώθη
κι' ἐπέπληξε κι' ὠνειδίσειεν αὐτῶν τὴν ἀπιστίαν,
ὅτι οὐκ ἂν ἐπίστευσαν αὐτὸν ἐγγεγερμένον.
Κι' εἶπεν αὐτοῖς «Εἰς ὅλα τὸν κόσμον πορευθέντες,
κηρύξατε τὸν πόλεμον ἐν πάσῃ τῇ δυνάμει.
'Ὁ γὰρ πιστεύσας εἰς αὐτὸν σωθήσεται ἀφεύκτως,
ὁ δ' ἀπιστήσας λέγεται Ἀποτρίανος προδότης.
Σημεῖα δὲ εἰς τοὺς πιστοὺς ἀκολουθήσει ταῦτα:
δαίμονια εἰς τὸ νομα τοῦ Δούνη ἐκβαλοῦσι,
μὲ κλάραν κυνηγήσουσι τὰ πλήθη τῆς Τουρκίας,
κἂν φονευθῶσι ὡς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθανοῦσι.
Παράσημα δὲ λήψουσι διὰ τὸ Γκαζοχωρί
καὶ πρώτην θέσιν ἔξουσιν παρὰ τῷ Δελφίνῳ.
Ταῦτα εἰπὼν τοῖς μαθηταῖς ἀνῆλθεν εἰς τὸν **Χρόνον**
κι' ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ ἱατροῦ Πετρίνῃ
καὶ δεκαεξή ἐγραψε περὶ πολέμου ἄσθρας
καὶ προσεφώνησεν αὐτὸν διὰ τοῦ ἰατροῦ οὐκ ἔχοντος
καὶ Κορδορούμπας ποιητῆς καὶ ὁ Πασωνίδης.
Τοῦ **Χρόνου** δὲ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἐξελθόντες,
ἐκήρυξαν ἀπανταχοῦ τὸν πόλεμον τοῦ Δούνη
οὕτω ὥστε ἡ δόξα γένοιτο εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.